

В Україні зареєстрували першу церкву сатаністів

Страшна церква діє в селі Пасторське Черкаської області, де мешкає близько тисячі осіб. Усі вони із заходом сонця сидять по домішках і здригаються від слова «сатанізм». Із розповіді отця Івана (Сідельника), люди дуже налякані та стурбовані. Так, сусідка Сергія Небоги, який і відкрив так звану церкву, навіть думала продавати свій будинок. Під фундамент першої в Україні диявольської церкви заклали череп та ікону. Місцевий священик переконаний, що це є наругою над святинами.

У Сочі відкрили школу імені української фігурнистки

У Сочі відбулася церемонія відкриття школи з фігурного катання, яка носить імена олімпійських чемпіонів із фігурного катання українки Тетяни Волосождар та її партнера Максима Транькова. «Тренери з усієї Росії виховуватимуть тут вундеркіндів на льоду», — розповів представник міськкадміністрації. Нагадаємо, Волосождар у парі зі Станіславом Морозовим тричі посідала четверте місце на чемпіонатах Європи, двічі представляла Україну на Олімпійських іграх.

У Заріччі прижилися польські огірки та в'єтнамські екзоти

У жительки Заріччя, що на Володимирщині, Валентини Борусевич до морозів плодоносять польські селекційні огірки, а в'єтнамські виростають більше метра. Є помідори «сором Парижа», а «ведмежу лапу» зі стеблом до трьох метрів вона збирає із драбини.

Цього сезону мало хто може похвалитися добрими врожайми огірків, бо, кажуть, на зеленці несприятлива погода. Ще з весни їх по декілька разів пересівали, а ті, що походили, хворіли й погано в'язалися. Отож нинішньої осені цей овоч цінується на ринку і має неабиякий попит.

Зарічанка Валентина Борусевич на своїй присадибній ділянці вирощує різні овочі, бо звикала мати все своє, не куплене. У неї на городі жоден клаптик не пустує: від ранньої весни тут «працює» рослинний конвеєр. Із грядок, де росли цибуля та часник, зараз збирає другий урожай редиски, цибулі, кропу, петрушки. Після картоплі, моркви і буряків також сіє зелень. Як зійде сніг, прикриває сходи плівкою — і вже ранньої весни має першу вітамінну продукцію.

Наприкінці лютого у пластикові стаканчики висіває насіння перцю, помідорів, а у березні — огірків. Землю заготовляє з осені, бере її на лузі й перемішує із піском, а сорти вибирає польські. Розсаду кілька разів підживлює «Інсолом». Як тільки дозволяє погода, висаджує її у відкритий ґрунт. Від хвороб помідори захищає «Консентом», «Ридомілом», «Тату».

Добрі врожаї у томатів «волове серце», «яблунька», «рання любов», «де-бара» — усього газдиня перепробувала понад десяток сортів. Цього сезону вперше посадила «сором Парижа» — червоні й довгі плоди виростили на 15 сантиметрів, а щоб зірвати «ведмежу лапу», — насіння цього сорту знайомі привезли з Криму, — ставила драбину, бо стебла повиростили заввишки три метри. За формою ці салатні помідори й справді нагадують лапу ведмеда, м'ясисті, а найбільший заважив понад півкілограма.

Із огіркових сортів зарічанка вибирає тільки польські селекційні «шремський» та «андрос». Коли стебла підрустуть, підвішує їх на опори зі шпагату. Через увесь город у неї такий «огірковий» коридор. А підвішує урожай і захищає від хвороб таким розчином: у десяти літрах води розводить сто грамів дріжджів і рясно поливає ним гудиння, листя, лле під корінь. Так робить зо п'ять, а то й більше разів упродовж сезону. Як на диво, в цю пору її огірочки зе-

Огірок і далі продовжує рости у довжину, і від нього знову можна відрізати шматочки

лені, із цвітом та рясними зав'язями.

Вирощує господиня й екзоти — в'єтнамські огірки, які ще називають індійськими кабачками, а по-науковому — лагенарією. А виростають вони на метр, а то й довші бувають.

Ця колись невідома рослина все більше з'являється на наших горо-

дах. Вона трохи нагадує кабачок, за формою — огірок, а відрізняється довжиною — від метра до двох — і тим, що плоди, не зриваючи, можна різати. А народився цей екзот в Індії та Африці, росте в Китаї, Японії, Афганістані, Іраку й Ірані. Науковці кажуть, що його назва пов'язана з мореплаванням («лаг» — прилад для вимірювання відстані й «енарія» — морський трос). Лагенарія — теплолюбний однолітнік із сильним стеблом, яке виростає на 20–30 сантиметрів у день. Ця культура, як і всі гарбузові, не витримує заморозків, тому вирощують її розсадою.

Валентина Борусевич сіє насіння у кінці квітня. Насіння тверді, тому перед посівом замочує їх на два дні. А вирощує цей овоч, як і всі огірки, на шпалері, інакше вони займуть велику площу (навіть до 15 метрів). Якщо лагенарію посадити біля паркану або альтанки, то спеціальних опор не потрібно. Особливість рослини у тому, що її плід не обов'язково рвати увесь, його ріжуть шматками. Місце зрізу не псується і не гниє, а покривається корковим шаром. Огірок і далі продовжує рости у довжину, і від нього знову можна відрізати шматочки. Коли плоди молоді, їх їдять, як огірки, а підрустуть до метра — смажать, як кабачки. Смак у лагенарії ніжний, без огіркового запаху, а за поживністю рослина не поступається кабачкам і патисонам.

До слова, наша господиня варить смачне варення із зелених грецьких горіхів, яке за смаком нагадує каву, консервує сливи-венгерки за спеціальною технологією, робить пастилу із ягід і ще знає силу-силенну різних рецептів.

Тетяна АДАМОВИЧ

Ягодинські митники заспівали на підтримку військових

На підтримку учасників антитерористичної операції працівники Ягодинської митниці Міндоходів за власною ініціативою створили музичний проект «Вбережи».

Для залучення працівників митниць та усіх небайдужих громадян спільно з моїм колегою Василем Марчуком ми вирішили саме у

такому форматі підтримати наших хлопців, — повідомив начальник АГУ Ягодинської митниці Степан Петрусь, який є автором слів та музики цієї композиції.

Головна мета акції — зібрати кошти, необхідні для надання медичної допомоги учасникам антитерористичної операції.

— Наразі ми намагаємося зібрати допомогу для десантника 80-ї аеромобільної бригади Сергія Загасайла, — уточнює Степан Петрович.

Матеріальну допомогу можна перерахувати на карту «Приватбанку» сестри Сергія: №5168757261380853, ідентифікаційний код: 3470900904, Загасайло Олена Володимирівна.

Частина церковної громади на Рівненщині вийшла з УПЦ Московського патріархату

Частина громади церкви Нерукотворного образу Христа Спасителя в селі Ходоси Рівненського району Рівненської області, підпорядкованої Московському патріархату, відійшла від нього. Про це повідомляє кореспондент «Радіо Свобода».

За свідченнями селян, під час престольного свята запрошений панотець із сусіднього села почав молитися у їхньому храмі за Путіна та «військо руське». Після цих слів велика частина прихожан вийшла з церкви, а за кілька днів створила громаду Київського патріархату.

В суботу, 20 вересня, всередині цієї церкви замкнулися ті прихожани, які залишилися в Московському патріархаті. Один із них застосував газовий балон до людей, які намагалися відчинити двері. Чоловіка затримали, факт зафіксу-

вали в міліції.

Священик Хотинської церкви Нерукотворного образу Христа Спасителя, котрий досі був її настоятелем, запевняє, що сам ніколи не молився за Путіна, бо вважає його причиною українських нещастя.

Надалі з інцидентом навколо церковного приміщення розбиратимуться правоохоронці.

Рівненська єпархія Української православної церкви Київського патріархату наголошує на своїй непричетності до цих подій.

На початку вересня архієпископ Рівненський і Острозький УПЦ МП Варфоломій оприлюднив звернення до своєї пастви, у якому заявив, що прихильники УПЦ КП своїми діями «віддаляють час можливого об'єднання в майбутньому в Єдину православну церкву».

Художник Артем Лук'янчук презентував дебютну виставку

Молодий волинський художник Артем Лук'янчук днями презентував у Галереї мистецтв свою першу персональну виставку. Вихованець Інституту мистецтв Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки представив публіці 16 непересічних картин. Експоноване — вибрані доробки, результат дворічної праці. Деякі з робіт можна було побачити раніше на багатьох луцьких виставках, адже митець є активним учасником місцевих мистецьких подій.

На відкритті виставки голова Волинського відділення Національної спілки художників України Володимир Марчук зазначив, що, незважаючи на молодий вік, роботи у хлопця — професійні, а викладач живопису Діхтярук Андрій Сергійович згадував про вузівські роботи свого учня та похвалив його за дуже тонке відчуття кольору. Наставники та друзі привітали художника з вдалим початком кар'єри та побажали йому успіхів у майбутніх проектах.

Твори Артема побудовані на яскравому колориті, геометричних формах і виразних текстурах.

— Колір може розповісти про мій емоційний стан під час написання тієї чи іншої картини. Я малюю середовище, що оточує мене: пейзажі та люди взяті з живої натури та переосмислені до певних форм. Намагаюся знаходити гармонію кольору та гармонію форми», — каже митець.

Також ділиться, що почав свій творчий пошук із експериментального пейзажу, проектував на полотні переживання від спосте-

режень за природою та думки над місцем людини у ній. Прогресуючи, він наважився присвячувати картину людині, над портретом якої працював. Тому на полотнах — тільки ті, хто відіграє у житті митця визначну роль. А особливо важливими називає картини, які містять зображення «рудой».

Натхнення Артем Лук'янчук шукає у тому ж середовищі, з яким працює. Саме тому запас ідей для нього є невичерпним. А конкретних імен як джерел для пошуку натхнення не називає. Адже відомі особистості — це швидше орієнтири, приклади для наслідування, причина вдосконалюватися. Серед цих постатей можна виділити Анатолія Криволапа, Геннадія Юр'єва та Костя Борисюка.

Також художник признався, що вже розпочато роботу над новою виставкою, величезна кількість ідей чекає свого втілення. А поки, до 17 жовтня, ви маєте можливість переглянути картини цього перспективного молодого митця, що представлені у малому залі Галереї мистецтв.

Заріна СОЙКО

Луцький зоопарк поповнився двома поні

Двіко поні відтепер можуть милуватися на території зоопарку його відвідувачі. Приїхали конячки з рівненського звіринцю. Нових мешканців звуть Бубликом і Джорджем.

«Як ми вже помітили, Бублик (той, що гнідої масті) — особистість, яка серед них домінує.

Джордж (масті сірої) — поступливіший та спокійніший. А загалом наші поніки приязні та легко йдуть на контакт із людьми. Особливо коли до них приходять із чимось смаченьким», — ідеться у повідомленні на офіційній сторінці підприємства у соціальній мережі Facebook.

Нагадаємо, що появи у Луцькому зоопарку міні-коників сприяли його відвідувачі. «Ми дотрималися обіцянки: 5 тисяч 233 гривні з благодійної скриньки — частка суми, яку спрямували на придбання цих симпатичних тваринок. Безмежно вдячні за ваше розуміння та підтримку», — зазначають працівники підприємства й запрошують відвідати луцький звіринцю, щоб особисто познайомитися з його новими мешканцями.

